"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଯୋଗ ରୂପକ ଔଷଧ ଦ୍ୱାରା ନିଜକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ନିରୋଗ କର, ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ସହିତ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରାଇବାର ଅଭ୍ୟାସ କର ତେବେ ବିକର୍ମାଜିତ୍ ହୋଇଯିବ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ସର୍ବଦା ନିଜର ଉନ୍ନତିର ଧ୍ୟାନ ରଖିଥା'ନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ସର୍ବଦା ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ହେଉଥିବ । ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତ ହେଲା ପିଲାମାନେ, ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ ନାହିଁ, କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲ ତା'ର ଚାର୍ଟ ରଖ । ନିଜର ହିସାବ-କିତାବର ଚାର୍ଟ ରଖ । ନିରୀକ୍ଷଣ କର—କେତେ ସମୟ ମୁଁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲି, କେତେ ସମୟ କାହାକୁ ବୁଝାଇଲି ?

ଗୀତ:- ତୁ ପ୍ୟାର କା ସାଗର ହେଁ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏଠାରେ ଯେତେବେଳେ ବସୁଛ ସେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ବସିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ ମାୟା ଅନେକଙ୍କୁ ବିସ୍ମୃତ କରାଇ ଦେଉଛି କାହିଁକି ନା ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । କାହାକୁ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀ, କାହାକୁ ଖାଦ୍ୟ-ପାନୀୟ ଆଦି ମନେ ପଡିଥାଏ । ଏଠାକୁ ଯେବେ ଆସୁଛ ତେବେ ବାବାଙ୍କର ଆହ୍ୱାନ କରିବା ଦରକାର । ଯେପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କର ପୂଜା ସମୟରେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତ ଆସୁନାହାଁନ୍ତି । ଏହା କେବଳ କଥାରେ କୁହାଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ଅଥବା ଆହ୍ୱାନ କର, ଆହ୍ୱାନ କରିବା ବା ମନେ ପକାଇବା ଏକା କଥା । ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଧାରଣା ନ ହେବାର କାରଣ ବହୁତ ବିକର୍ମ କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁ କାରଣରୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ପାରୁନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ଯେତେ ଅଧିକ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଇବ ସେତେ ବିକର୍ମାଜିତ ହେବ, ସର୍ବଦା ସୁସ୍ଥ ରହିବ । ଏହା ବହୁତ ସହଜ କଥା, କିନ୍ତୁ ମାୟା ଅଥବା ଅତୀତର ବିକର୍ମ ବିଘ୍ନ ପକାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ଅଧାକଳ୍ପ ଅଯଥାର୍ଥ ରୂପେ ମନେ ପକାଇଛ । ଏବେ ତ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ଆହ୍ୱାନ କରୁଛ କାହିଁକି ନା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବା ଆସି ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇବେ । କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ଅଭ୍ୟାସ ହୋଇଯିବା ଦରକାର । ଆତ୍ମା ସଦା ନିରୋଗୀ ରହିବା ପାଇଁ ଡାକ୍ତର ଔଷଧ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତେବେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ସହ ତୁମର ମିଳନ ହେବ । ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବ । ତେଣୁ ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କୁ ଏବଂ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁଆଡେ ଗଲେ ମଧ୍ୟ, ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ । ବାବା ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସି ପ୍ରକୃତ ସନ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି । ଆଉ କେହି ମଧ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଦେଉନାହାଁନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ଏହି ରଙ୍ଗମଞ୍ଚକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସି ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ହିଁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିଷୟରେ କିଛି ବି ଜଣା ନାହିଁ । ବାସ୍ତବରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶବାହକ ବୋଲି କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ହିଁ ଏହି ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ନିଜର ଅଭିନୟ କରିବା ପାଇଁ । ତେବେ ପୁଣି କିପରି ମନେ ପକାଇବେ ? ସେମାନଙ୍କୁ ତ ଅଭିନୟ କରି ପତିତ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ପୁଣି ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ପବିତ୍ର ହେବେ । ତେବେ ବାବା ହିଁ ଆସି ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପବିତ୍ର ହେବାର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ହେଲା ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସମସ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଭୁଲିଯାଅ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ପାଇଁ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମିଳିଛି । ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ପାଳନ କଲେ ହିଁ ଆଜ୍ଞାକାରୀ କୁହାଯିବ । ଯିଏ ଯେତେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥା'ନ୍ତି ସିଏ ସେତେ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ଯଦି ବାବାଙ୍କୁ କମ୍ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ତେବେ କମ୍ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ସନ୍ତାନ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମଧ୍ୟ ପାଇଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ହେଲା— ପ୍ରଥମତଃ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କର । ଯଦି ମନେ ନ ପକାଇବ ତେବେ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯେତେ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରାଇବ ସେତେ ଅଧିକ ଧନ ମିଳିବ । ଭଗବାନୁବାଚ— ମୋତେ ମନେପକାଅ ଏବଂ ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରାଅ ଅର୍ଥାତ୍ ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣ । ମୋ ଦ୍ୱାରା ମୋତେ ବି ଜାଣ ଏବଂ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ବି ଜାଣ । ଏହି ଦୁଇଟି କଥା ମୁଖ୍ୟ ଅଟେ । ଏହା ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ହେବ । ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ପୁରା ଧ୍ୟାନ ଦେଲେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବ । ତେବେ ତୁମକୁ ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ, ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କୁ ସଚ୍ଚା ଯାତ୍ରା କରାଇବା ନିମନ୍ତେ ଉପାୟ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ତାହା ହେଲା ଶାରୀରିକ ଯାତ୍ରା, ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା । ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ତାହା ହେଉଛି ସବୁ ଶାସ୍ତ୍ରର ଦର୍ଶନଶାସ୍ତ୍ର । ଏହା ହେଲା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ।

କେତେକ ସନ୍ତାନ ଏଠାକୁ ଖୁସିରେ ଆସୁଛନ୍ତି ଆଉ କିଏ ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସି ବସୁଛନ୍ତି । ଅସହାୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଆସୁଥିବା

ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିଜର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ କିଛି ବି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । କାହିଁକି ନା ସେମାନଙ୍କର ଦେହ-ଅଭିମାନ ବହୁତ ରହିଛି । ଯଦି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇଥାନ୍ତେ ତେବେ ଦୟାଶୀଳ ହୋଇ, ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ପରିଚାଳିତ ହୁଅନ୍ତେ । ତେଣୁ ଏମାନେ ଆଜ୍ଞାକାରୀ ନୁହଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ନିଜର ଚାର୍ଟ ଲେଖ— ଆମେ କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛୁ ? କେଉଁ-କେଉଁ ସମୟରେ ମନେ ପକାଉଛୁ ? ଆଗରୁ ସମସ୍ତେ ଚାର୍ଟ ଲେଖୁଥିଲେ । ଆଚ୍ଛା ଭଲେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ନ ପଠାଅ, କିନ୍ତୁ ନିଜ ପାଖରେ ତ ରଖ । ନିଜର ଚେହେରା ନିଜେ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍— ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ବରଣ କରିବା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଛି ? ବେପାରୀମାନେ ନିଜ ପାଖରେ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ହିସାବ ରଖିଥା'ନ୍ତି, କେହି-କେହି ମନୁଷ୍ୟ ପୁଣି ସାରା ଦିନର ଦିନଚର୍ଯ୍ୟା ଲେଖିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଯେପରି ଲେଖିବାର ଅଭ୍ୟାସ ରହିଥାଏ । ଏହିପରି ହିସାବ-କିତାବ ରଖିବା ତ ବହୁତ ଭଲ କଥା କାହିଁକି ନା ଏଥିରୁ ଜଣାପଡିଯାଏ ଯେ ଆମେ କେତେ ସମୟ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲୁ? କେତେ ସମୟ କାହାକୁ ବୁଝାଇଲୁ? ଏହିଭଳି ଚାର୍ଟ ରଖିଲେ ବହୁତ ଉନ୍ନତି ହେବ । ତେଣୁ ବାବା ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି ଏହିପରି ଚାର୍ଟ ରଖ । ପିଲାମାନେ ନିଜର ଉନ୍ନତି କରିବା ଉଚିତ୍ । ଯେଉଁମାନେ ମାଳାର ଦାନା ହେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କହୁଥିଲେ— ବର୍ତ୍ତମାନ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମାଳା ତିଆରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହିଁ ହେବ, ଯେତେବେଳେ କି ରୁଦ୍ରମାଳା ରଚନା ହେବ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମାଳାର ଦାନାର ନମ୍ବର ବଦଳିବାରେ ଲାଗିଛି । ଆଜି ଯିଏ ୩-୪ ନମ୍ବରରେ ଅଛନ୍ତି, କାଲି ସେମାନେ ଶେଷ ନମ୍ବରକୁ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି । କେତେ ଫରକ ଆସିଯାଉଛି । କେହି ପତିତ ହେଲେ ପୁଣି ଦୁର୍ଗତିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥା'ନ୍ତି । ଏମାନେ ମାଳାରୁ ତ ବାହାରି ଯାଇଥା'ନ୍ତି ପୁଣି ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ବିଲକୁଲ୍ ଚଣ୍ଡାଳ ହେବେ । ଯଦି ମାଳାରେ ଗୁନ୍ଥି ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା ବହୁତ ଭଲ ରାୟ ଦେଉଛନ୍ତି— ନିଜର ଉନ୍ନତି କିପରି କରିବ ? ବାବା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ କହୁଛନ୍ତି । ଯଦିଓ କେହି ମୁକ ହୋଇଥିବ ତେବେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଈଶାରା ଦେଇପାରିବ । ତେବେ ଏଭଳି ଆତ୍ମା କଥା କହିପାରୁଥିବା ଆତ୍ମାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦ ପାଇପାରିବେ । ଅନ୍ଧ ଛୋଟା କିମ୍ବା କିପରି ବି ହୋଇଥାନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲେ ସୁସ୍ଥସବଳ ବ୍ୟକ୍ତିଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ । ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଈଶାରା ଦିଆଯାଉଛି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ବାବାଙ୍କର ହେବା ମାତ୍ରେ ସମ୍ପତ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ମିଳିଯିବ । ପୁଣି ସେଥିରେ କ୍ରମାନୁସାରେ ପଦ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ପିଲା ଜନ୍ମ ହେବା ମାତ୍ରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ହକଦାର ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏଠାରେ ତୁମେ ସବୁ ଆତ୍ମା "ପୁରୁଷ" ଅଟ । ତେଣୁ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ନିଜର ହକ ନେବା ଉଚିତ୍ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କିଛି ପୁରୁଷାର୍ଥ ଉପରେ ଆଧାରିତ । ପୁଣି କୁହାଯିବ ଯେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିଥିଲୁ । ତୁମର ମାୟା ସହିତ ମଲ୍ଲଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଛି । ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କର ମାୟା ରାବଣ ସହିତ ଲଢେଇ ଚାଲିଥିଲା । କେହି-କେହି ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଦ୍ୱିମୁକୁଟଧାରୀ ହେଉଛନ୍ତି, ଆଉ ପୁଣି କେହି ପ୍ରଜାରେ ମଧ୍ୟ ଚାକର ବାକର ହେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସମସ୍ତେ ଏଠାରେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି, ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପ୍ରତି ଧ୍ୟାନଯିବ ନା । ଅଷ୍ଟରତ୍ନ କିପରି ହେଇଛନ୍ତି, ଏହା ପୁରୁଷାର୍ଥରୁ ଜଣାପଡିଥାଏ । ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଅଟନ୍ତି, ସମସ୍ତଙ୍କର ମନର କଥାକୁ ପଢିପାରୁଛନ୍ତି । ନା, ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବଜ୍ଞ ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ହୃଦୟର କଥାକୁ ଜାଣିବେ । ସର୍ବଜ୍ଞ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଯିଏକି ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ତେବେ କ'ଣ ଜଣ-ଜଣଙ୍କର ମନର କଥାକୁ ପଢିବେ କି ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ କ'ଣ ତୁମେ ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ ଭାବିଛ କି ? ସର୍ବଜ୍ଞ ଅର୍ଥାତ୍ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟେ । ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟତକୁ ହିଁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏହି ଚକ୍ର କିପରି ଘୁରୁଛି ତା'ର ପୁନରାବୃତ୍ତିକୁ ମୁଁ ଜାଣିଛି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏହି ପାଠ ପଢାଇବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛି । ତେବେ ନିଜେ ନିଜକୁ ଜାଣିପାରିବ ଯେ କିଏ କେତେ ସେବା କରୁଛ, କିଭଳି ପଢୁଛ ? ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ବାବା ଜଣ-ଜଣଙ୍କୁ ଜାଣିବେ । ବାବା କ'ଣ ଏହି ଧନ୍ଦା କରିବେ କି! ସିଏ ତ ସର୍ବଜ୍ଞ, ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତ ଏବଂ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତାମାନଙ୍କୁ ଜାଣିଛି । ବାକି ତ ଅଗଣିତ ରଚନା ରହିଛି । ଏହି ସର୍ବଜ୍ଞ ଶବ୍ଦ ତ ବହୁତ ପୁରୁଣା । ମୁଁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଜାଣିଛି ତାହା ତୁମକୁ ପଢାଉଛି । ବାକି ତୁମେ କ'ଣ ସବୁ କରୁଛ ତାକୁ କ'ଣ ମୁଁ ସାରା ଦିନ ବସି ଦେଖୁଥିବି ? ମୁଁ ତ ସହଜ ରାଜଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଶିଖାଇବାକୁ ଆସିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହେଉଛି । ପିଲାମାନଙ୍କ ସାଥୀରେ ହିଁ ମୋର ସମସ୍ତ କାରବାର ଚାଲୁଛି । ଯେଉଁମାନେ ମୋର ସନ୍ତାନ ହେଉଛନ୍ତି ସେହିମାନଙ୍କର ମୁଁ ପିତା ଅଟେ । ତେବେ ସିଏ ସୁପୁତ୍ର ବା କୁପୁତ୍ର ତାହା ମୁଁ ହିଁ ଜାଣୁଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ପାଠପଢା ନିଜସ୍ୱ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ହିଁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ବୃହସ୍ପତିକୁ ବୃକ୍ଷପତି ଦିବସ କୁହାଯାଏ । ତେଣୁ ମୁଁ ବୃକ୍ଷପତି ସହିତ ଶିବ ମଧ୍ୟ ଅଟେ । ଦୁଇଟିଯାକ ଏକା କଥା । ଗୁରୁବାର ଦିନ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଇ ଗୁରୁ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେପରି ସୋମନାଥଙ୍କର ଦିନ ସୋମବାର ଅଟେ, ଶିବବାବା ମଧ୍ୟ ଆମକୁ ସୋମରସ ପାନ କରାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଯଥାର୍ଥ ନାମ ହେଉଛି ଶିବ କିନ୍ତୁ ଏଠାକୁ ଆସି ପାଠ ପଢାଉଥବାରୁ ତାଙ୍କୁ ସୋମନାଥ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ରୁଦ୍ର ମଧ୍ୟ ସୋମନାଥଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଇଥାଏ । ସିଏ ରୁଦ୍ର ଜ୍ଞାନ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ତେଣୁ ଜ୍ଞାନଦାତା ହୋଇଗଲେ । ବାବାଙ୍କର ତ ବହୁତ ନାମ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହାର ଅର୍ଥ ତୁମକୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଉଛି । ଆରମ୍ଭରୁ ଏହି ଯଜ୍ଞ ଚାଲୁଛି, କେହି ବି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସାରା ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ସାମଗ୍ରୀ ଏହି ଯଜ୍ଞରେ ସ୍ୱାହା ହୋଇଯିବ । ଯେତେ ବି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଯାହା କିଛି ବି ଅଛି, ତତ୍ୱ ସହିତ ସବୁକିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହି ଆଖିରେ ଦେଖିବ । ତେବେ ଏସବୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ମହାବୀର ହେବା ଦରକାର । କିଛି ବି

ହୋଇଥାଉ, ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିବାର ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ହାୟ-ହାୟ, ତ୍ରାହି-ତ୍ରାହି କରିବେ । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ ଯେ ଟିକେ ବିଚାର କର, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏକମାତ୍ର ଭାରତ ଥିଲା, ବହୁତ କମ୍ ମନୁଷ୍ୟ ଥିଲେ, ଗୋଟିଏ ଧର୍ମ ଥିଲା, ଏବେ କଳିଯୁଗ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କେତେ ଧର୍ମ ରହିଛି । ଏସବୁ କେତେ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାଲିବ ? କଳିଯୁଗ ପରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ । ତେବେ ଏହି ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା କିଏ କରିବ ? ରଚୟିତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି ନା । ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା ଏବଂ କଳିଯୁଗର ବିନାଶ ହେବ । ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟତର ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଏହି ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ତୁମକୁ ଘୂରାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ବାବା ଏବଂ ବାବାଙ୍କର ରଚନାକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହା କେତେ ସହଜ କଥା ଅଟେ ।

ଗୀତ: ତୁ ପାର କା ସାଗର ହୈ.... । ଚିତ୍ରରେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଆନନ୍ଦର ସାଗର ବୋଲି ଲେଖୁଛନ୍ତି, ତେବେ ସେଥିରେ ପ୍ରେମର ସାଗର ଅକ୍ଷର ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଲେଖିବା ଦରକାର । ବାବାଙ୍କର ମହିମା ବିଲକୁଲ ଅଲଗା । ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହିବା ଦ୍ୱାରା ଏହି ମହିମା ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛି । ତେବେ ପ୍ରେମର ସାଗର ଅକ୍ଷର ନିଶ୍ଚିତ ଲେଖିବା ଦରକାର । ଏହା ଅବିନାଶୀ ମାତା-ପିତାଙ୍କର ସ୍ନେହ ଅଟେ, ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ତୁମ କୃପାରୁ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ମିଳୁଛି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ଜାଣିଲେ ହିଁ ସବୁକିଛି ଜାଣିଯିବ । ମୁଁ ହିଁ ତୁମକୁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନକୁ ବୁଝାଉଛି । ଏହା ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର କଥା ନୁହେଁ, ବାବା ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ରହିବା ଦରକାର । ଯେଉଁମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି ସେମାନେ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରିପାରିନଥା'ନ୍ତି । ତୁମେ ସାରା କଳ୍ପ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହିଛ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ମଧ୍ୟ ପରାମାତ୍ମାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଭୁଲିଗଲ । ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ନେଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଦୁଃଖର କୌଣସି କଥା ରହିବ ନାହିଁ । ଏହା ବାବାଙ୍କର ମହିମା ଅଟେ, ଯିଏକି ଜ୍ଞାନର ଏବଂ ପ୍ରେମର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ସାରାଂଶ ବା ଏକ ବୁନ୍ଦା ହେଉଛି ମନମନାଭବ, ମଧ୍ୟାଜୀଭବ... ଏହା ମିଳିବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ବିଷୟ ସାଗରରୁ କ୍ଷୀର ସାଗରକୁ ଚାଲିଯିବା । କହିଥାନ୍ତି ନା— ସ୍ୱର୍ଗରେ ଦୁଧ-ଘିଅର ନଦୀ ବୋହୁଥିଲା । ଏହିପରି ମହିମା ସବୁ ରହିଛି । ବାକି ଦୁଧ-ଘିଅର କ'ଣ ନଦୀ ଥାଏ କି । ବର୍ଷା ସମୟରେ ତ ପାଣି ପଡିଥାଏ । ତେବେ ଘିଅ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବ! ଏହା କେବଳ ମହିମା କରି କହିଛନ୍ତି । ଏକଥା ବି ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ସ୍ୱର୍ଗ କାହାକୁ କୁହାଯାଉଛି । ଯଦିଓ ଆଜମେରରେ ଏହାର ନମୁନା ଅଛି କିନ୍ତୁ କିଛି ବି ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଯଦି ତୁମେ ଏକଥା କାହାକୁ ବି ବୁଝାଇବ ତେବେ ସିଏ ତୁରନ୍ତ ବୁଝିଯିବେ । ଯେପରି ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି ସେହିପରି ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେଇ, ସଠିକ୍ ମହିମା ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ, ତାଙ୍କର ମହିମା ଅପରମଅପାର ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ତ ଏକାପରି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜ-ନିଜର ଅଭିନୟ ମିଳିଛି । ଆଗକୁ ଦେଖିବ, ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ଦ୍ୱାରା ବାବା ଯାହାସବୁ ଦେଖାଇଥିଲେ ତାହା ବାସ୍ତବିକ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ସ୍ଥାପନା ଏବଂ ବିନାଶର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଛନ୍ତି । ଅର୍ଜୁନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟିର ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଥିଲେ ପୁଣି ସିଏ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ସବୁ ଦେଖିଲେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ବିନାଶ ଦେଖିବ । ତୁମେ ବୈକୁଣ୍ଠର ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଛ, ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରୂପେ ଯିବ ତେବେ ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । କେତେ ସୁନ୍ଦର କଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଯାହା ପୁଣି ପିଲାମାନେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍- ଭାଇ-ଭଉଣୀମାନେ ଏଠାକୁ ଆସି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସତ୍ୟଯୁଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନିଅ ।

ବାବା ଏହି ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପତ୍ରକୁ ମଧ୍ୟ ସଂଶୋଧନ କରାଉଛନ୍ତି । ତଳେ ସାକ୍ଷର କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ପାଇଁ ଆମେ ନିଜର ତନ-ମନ-ଧନ ଦ୍ୱାରା ଈଶ୍ୱରୀୟ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛୁ । ଆଗକୁ ତ ମହିମା ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁମାନେ ସମ୍ପତ୍ତି ନେଇଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଆସିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ପୁଣି ଖୁସିର ନିଶା ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇଯିବ । ପୁଣି ବାରମ୍ବାର ଝାଉଁଳିବ ନାହିଁ । ତୋଫାନ ତ ବହୁତ ଆସିବ କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ ପାରି କରିବାକୁ ହେବ । ତେଣୁ ତୁମେ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଥାଅ । ଶ୍ରୀମତକୁ ପାଳନ କରିଚାଲ । ଲୌକିକ କର୍ମଧନ୍ଦା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେବାର ପ୍ରମାଣ ନ ଦେଇଛ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବା ଏହି ସେବାରେ ଲଗାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଶ୍ରୀମତ ଉପରେ ପୂରା ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ନିଜର ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରକୃତ ତୀର୍ଥ ଯାତ୍ରା କରାଇବାକୁ ହେବ । ଦୟାଶୀଳ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆଦେଶକୁ ପାଳନ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ ଏବଂ ସେବାର ଚାର୍ଟ ନିଶ୍ଚିତ ରଖିବାକୁ ହେବ । ସ୍ୱଦର୍ଶନ ଚକ୍ର ଘୂରାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୃଦୟ ଦ୍ୱାରା ସାହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରୁଥିବା ରହସ୍ୟଯୁକ୍ତ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଏବଂ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ଆତ୍ମା ହୁଅ ।

ବାପଦାଦାଙ୍କର ମହିମା ହେଲା ଦିଲବାଲା, ଦିଲାରାମ ଅର୍ଥାତ୍ ଯିଏ ନିଜର ବିଶାଳ ହୃଦୟ ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ହୃଦୟକୁ ଆରାମ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଯେଉଁ ପିଲାମାନେ ସ୍ୱଚ୍ଛ ହୃଦୟବାନ୍ ଅଟନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ସାହେବ ବାବା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଥିବା ପିଲାମାନେ ସହଜରେ ବିନ୍ଦୁ ରୂପ ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚିଯାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ବାବାଙ୍କର ବିଶେଷ ଆଶୀର୍ବାଦର ପାତ୍ର ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସତ୍ୟତାର ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ସମୟ ଅନୁସାରେ ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଯଥାର୍ଥ କାର୍ଯ୍ୟ ଆପେ ଆପେ କରିଥାଏ । ଯେହେତୁ ସେମାନେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ବାଣୀ ଏବଂ କର୍ମ ଯଥାର୍ଥ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ ରହସ୍ୟଯୁକ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବ ରହସ୍ୟର ଜ୍ଞାତା, ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ଅର୍ଥାତ୍ ଯଥାର୍ଥ ଏବଂ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସଦା ସର୍ବଦା ବାବାଙ୍କର ପ୍ରେମରେ ବୁଡି ରୁହ ତେବେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ଏବଂ ଧୋକାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****